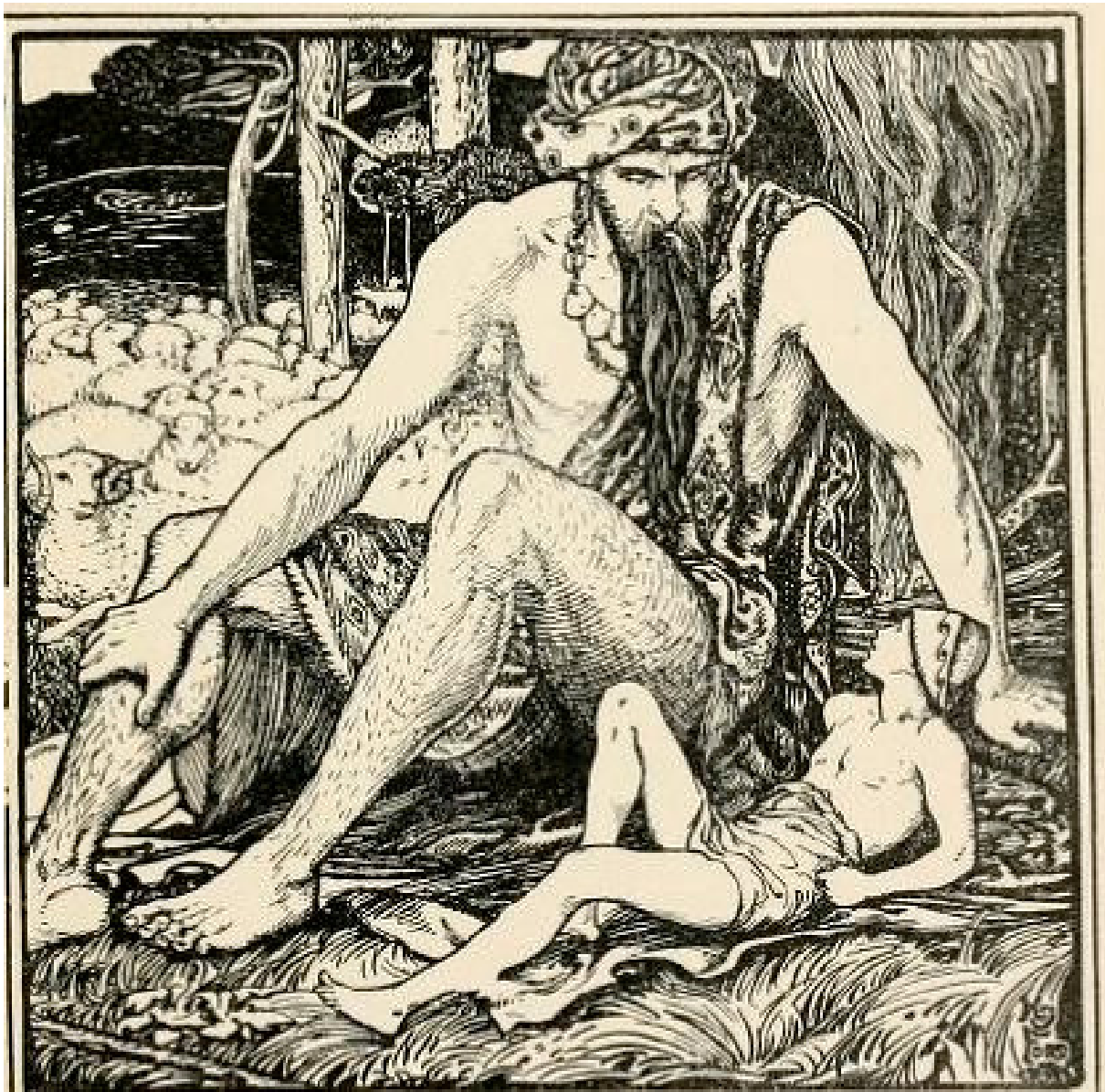

מוגרזאה ובנו

גרמניה

(מתוך "הספר הסגול" א. לאנג.)

אאכיל אתך. אבל שים לב ואל תעבור את גבולות
האדמות שלי, פן תצטער על כך. " הוא הראה לפריץ את

היה פעם ילד יתום בשם פריץ שנשאר בטיפולו של איש
רע, אשר גזל את כל הרכוש שהשאירו לילד הוריו.
כשפריץ גדל והיה לבחור צעיר החליט לצאת ולנסות
לחיות לפי טעמו. הוא עזב את הבית, יצא לדרך ויום
אחד עבר ביער. לקראת ערב לא ידע עדיין איפה יוכל
ללון ולכן עלה על תל והביט סביב, מחפש אור כלשהו.
ואז מרחוק רעה ניצוץ קטן והחליט ללכת בכיוון זה.
רק לקראת חצות הלילה הגיע פריץ למקום שממנו בקע
הניצוץ ומצא שם מדורה ואיש שישן ליד המדורה. גם
כשהאיש שכב נראה שהוא גבוה מאוד, כמו ענק
מאגדה. פריץ היסס רגע, אך אחר כך התקרב ונשכב
סמוך לרגליו של האיש.
כשהאיש הגדול התעורר בבוקר הופתע מאוד בראותו
את פריץ ששוכב לרגליו.
"מאין באת הנה, נערי?" שאל.
"אני הבן שלך שנולד הלילה" ענה פריץ.
"אם כך הדבר" ענה האיש "אתה תדאג לצאן שלי ואני

גבולות האדמות שלו ואמר לו להתחיל בעבודתו מיד. הרועה הצעיר הוביל את הצאן למרעה ונשאר שם עד הערב. כשחזר, עזר לאיש לחלוב את הכבשים. אחרי כן הם התיישבו לארוחת ערב ותוך כדי האכילה שאל פריץ את האיש הגדול "מה שמך, אבא?" "מוגרזאה" ענה הוא.

"האם לא עצוב לך לחיות לבדך במקום המבודד הזה?" "למה תתפלא? אינך יודע כי אין עוד דוב שירקוד מרצונו החופשי?"

"זה נכון. אבל מדוע אתה עצוב כל כך? ספר לי את סיפורך, אבא."

"למה לי לספר לך. האם גם אתה רוצה להיות עצוב?" "אני רוצה לדעת. האם אינך אבא שלי ואני האם אינני הבן שלך?"

"טוב. אם אתה רוצה באמת לשמוע את הסיפור שלי, הנה הוא. כפי שכבר אמרתי שמי מוגרזאה ואני בנו של קיסר. הייתי בדרך לאגם החלב המתוק שנמצא לא הרחק מכאן ואמור הייתי שם לשאת אחת משלושת הפיות הטובות החיות באגם. אך בדרך שלוש פיות מרושעות גנבו את נשמתי ובמקומה שמו נשמה מזויפת. מאז אני נשאר במקום הזה ורועה צאן, אינני

חושק בכל דבר אחר, אין לי רגע של שמחה ואינני מסוגל לצחוק אפילו שניה. והפיות האלה הן כה מרושעות שאם מישהו ישים רגל על אדמות שלהם, יענש מיד קשות. לכן גם הזהרתי אתך לא לעבור את הגבול, פן יפגוש גם אתך גורלי המר."

"טוב, אזהר" אמר פריץ והם נשכבו לישון.

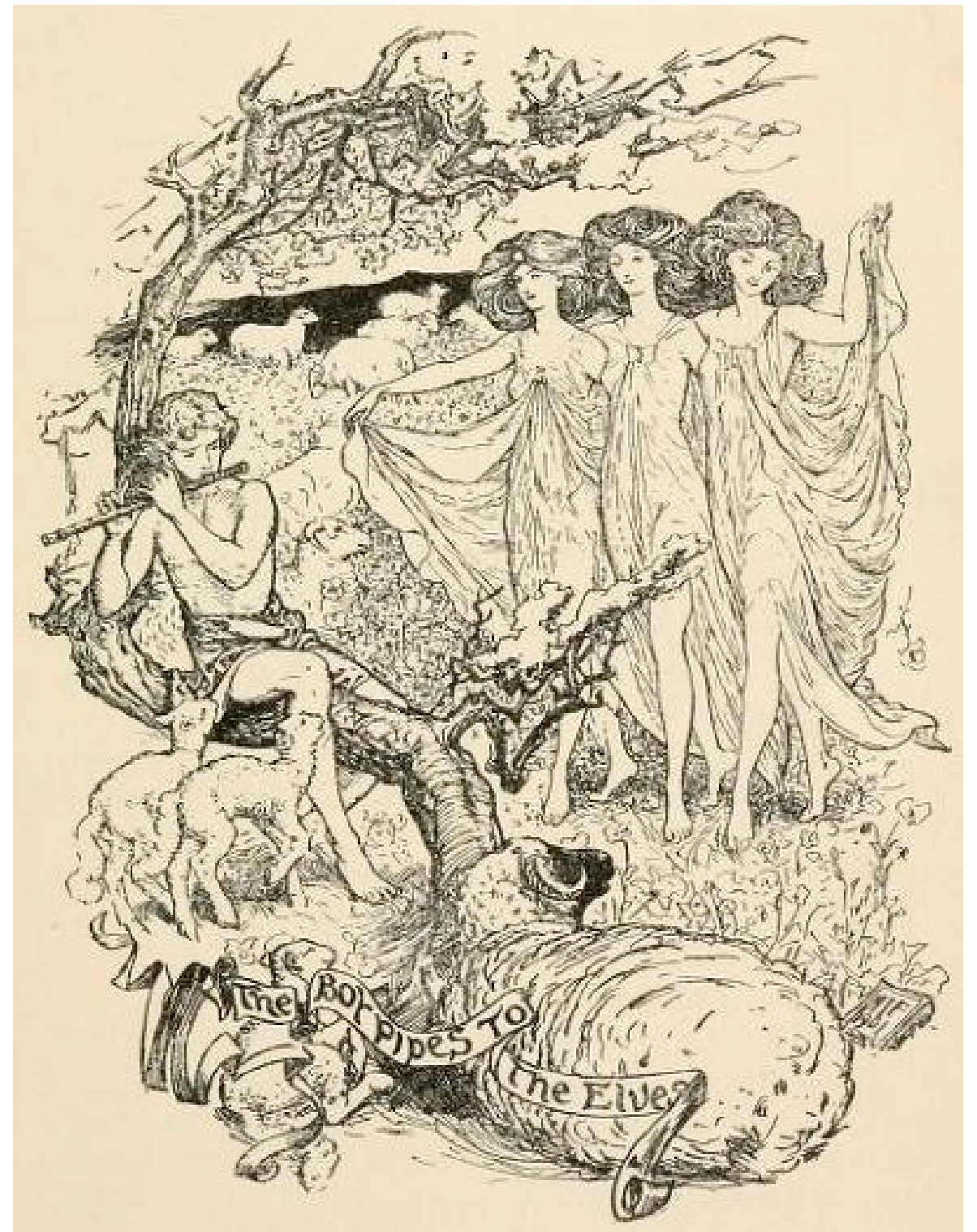
בבוקר הוביל פריץ את הצאן למרעה ושום דבר לא פיתה אותו לעבור את הגבול, למרות שאדמות הפיות היו מלאות עשב טרי. הוא רעה את הצאן על עשב יבש של אדמות מוגרזאה.

אך ביום השלישי, כשישב תחת עץ וניגן בחלילו, (והוא היה חלילן מעולה, לא היה טוב ממנו בעולם), אחת הכבשים עברה את הגדר לתוך המרעה הירוק של הפיות ואחריה עברה עוד אחד ועוד אחרות. פריץ היה כה עסוק בנגינה שלא הרגיש בכך עד שכל הצאן היה כבר בצד שני של הגדר.

הוא קפץ על רגליו, ותוך נגינה בחליל הלך אחרי הצאן, וכבר כמעט והצליח לכוון אותו בחזרה מעבר לגבול כשפתאום הופיעו לפניו שלוש נערות יפהפיות, שביקשו ממנו לנגן להן לריקוד.

פריץ הבין מה עליו לעשות וניגן בכל כוחו והנערות רקדו

עד הערב.
"תנו לי ללכת עכשיו" ביקש פריץ "מוגרזאה המסכן
בוודאי רעב כבר מאוד. אבוא לנגן לכן גם מחר."
"תוכל ללכת עכשיו" אמרו הנערות "אבל זכור את
הבטחתך. לא תוכל לברוח מאתנו ואם לא תבוא, תיענש
קשות."
פריץ הבטיח לבוא למחרת עם הצאן שלו לאותו המקום
ולנגן להן עד שקיעת החמה.
מוגרזאה הופתע מאוד כשראה שהכבשים נותנים
הפעם הרבה יותר חלב, אבל פריץ לא הודה שהצאן
עבר את הגבול והאיש הגדול לא חקר אותו, אלה נהנה
מארוחה הטובה.
עם שחר יצא פריץ שוב למרעה של הפיות. הנערות
הופיעו עם הצלילים הראשונים של החליל ורקדו עד
הערב. שוב הבטיח פריץ לפיות לחזור למחרת, אך אז,
כאילו במקרה, נתן פריץ לחליל שלו לפול על הארץ,
דרך עליו ושבר אותו. הוא התחיל לבכות ולצעוק ולילל
שאיבד את הידיד היחידי שלו. הפיות התרשמו מאות
מצערו והן ניסו לנחם אותו כמה שרק יכלו.
"לעולם לא אמצא חליל דומה לזה" בכה פריץ "עוד לא
שמעתי אחר שהצליל שלו מתוק יותר מזה שלי. הוא

הוכן מלבו של עץ דובדבן בן שבעים!"
"בגן שלנו עומד עץ דובדבן בן שבעים בדיוק" אמרו לו
הפיות "בוא אתנו ותוכל להכין לך חליל חדש."
הם הלכו כולם לגן ועמדו סביב עץ הדובדבן הזקן.
"אילו היה לי גרזן גדול, הייתי יכול לכרות את העץ
ולהוציא את לבו, כדי להכין לי חליל חדש. אך העץ הזקן
יפה מאוד וחבל לכרות אותו. מוטב שאעשה חריץ בתוך
הקליפה ואתן תעזרו לי לפתוח את הגזע כדי להגיע ללב
העץ."

הפיות הסכימו לעזור והביאו גרזן גדול, וכשפריץ עשה
חריץ בקליפת העץ הן אחזו באצבעותיהן בשולי החריץ
שבגזע וניסו להרחיב אותו. ואז פריץ הוציא פתאום את
הגרזן מהחריץ וכל אצבעותיהן של הפיות הרעות נתפסו
שם.

לשווא הן צעקו וניסו להשתחרר וביקשו שפריץ ירחם
עליהן, אך לא יכלו לעשות דבר ופריץ רק הסתכל עליהן
כאילו לא שומע את תחנונים. אבל אז דרש לדעת איפה
הן מסתירות את נשמתו של מוגרזאה.

"טוב. אם זו דרישתך, תוכל לקח אותה. היא בבקבוק
זכוכית שעל אדן החלון של ביתנו" אמרו הפיות הרעות,
בתקווה שעכשיו הוא ישחרר אותן. אך הן טעו.

פריץ הבן והמציל שלו.

אחרי שפריץ בילה שלושה ימים בארמון המלך אמר למוגרזאה "הגיע זמן שאתחתן. אלך לאגם החלב ושם אחפש לי אישה מבין הפיות הטובות עליהן סיפרת. אבל אחזור אליך לכאן, להיות לך לבן.

ואמנם כך פריץ עשה. באגם החלב פגש את אחד הפיות היפות ביותר והביא אתה לחצר הקיסר, אבא של מוגרזאה. שם ערכו להם חתונה מלכותית ושם גם נשאר פריץ עם אישתו. רק מדי שנה חזרו לבקר את אמא של הפיה באגם החלב.

"גרמתן סבל רב לאנשים" אמר פריץ "אז תסבלו עכשיו גם אתן קצת." והוא חזר אל מוגרזאה עם הצאן ועם הנשמה של מוגרזאה.

מוגרזאה חיכה לפריץ כבר הרבה זמן וכשראה אותו רצה לנזוף בו על האיחור. אך עם מילים הראשונות של סיפור הוא קפץ בשמחה ונתן זעקת אושר כה גדולה, שהנשמה המזויפת, שהפיות נתנו לו, עפה מהפה ובמקומה נכנסה הנשמה האמיתי שלו, זו שבבקבוק הזכוכית.

אחרי שנרגע קצת אמר מוגרזאה לפריץ "לא חשוב לי בכלל האם אתה בני או לאו. איך אוכל לתגמל אתך על מה שעשית לי."

"רק תראה לי דרך לאגם החלב ותסביר איך אוכל להבטיח לעצמי אחת הפיות הטובות ששם להיות לאישתי. ואיך אוכל להיות לבן שלך לתמיד."

כל הלילה חגגו ושמחו מוגרזאה ופריץ ובבוקר יצאו לראות את הפיות הרעות שבעץ הדובדבן. מוגרזאה לקח על גבו את העץ עם הפיות הכלאות עליו והלך אתן לממלכת אבא שלו. שם קיבלו אותם בשמחה, ערכו נשף גדול לכבוד מוגרזאה, שיבחו את האומץ שלו וניחמו על הסבל שסבל, אבל הוא כל הזמן הצביע על